ਨੂਰੀ ਸਿਹਰਫੀ ਬਾਰਾਂਮਾਹਾਂ

" ਕ੍ਰਿਤ ਸੰਤ ਬ੍ਰਹਮਸੂਹਰੀ ਜੀ "

ਮਤਬਾ ਨਿਰੰਕਾਰੀ ਪ੍ਰੈਸ ਲੁਦੇਹਾਂਨੇ ਮੇਂ ਪੰਡਿਤ ਰਿ
ਧੀ ਰਾਮ ਮਾਲਕ ਮਤਬਾ ਕੇ ਅਧਿਕਾਰ ਸੇ
ਛਪਾ ਪਹਿਲੀ ਬਾਰ ਤੈਦਾਦ ੨੦੦

ਕੀਮਤ

ੴ ਸ੍ਰੀ ਸਤਿਗੁਰੂ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਅਥ ਸਿਹਰਫੀ ਸੰਤੁ ਬ੍ਰਹਮੁ ਹਰੀ ਕਿਰਤ ਲਿਖ੍ਯਤੇ ॥
ਅਲਫ਼ ਆਦਿ ਪਰਿ ਮਾਤ੍ਰਿਆ ਸਿਮਰੁ ਪਿਆਰੇ ਜੋ ਸਰ
ਬ ਦੇ ਵਿਚ ਨਿਵਾਸੁ ਹੈ ਜੀ ॥ ਸਭੁ ਸੂਝੁ ਮਤਾਬੀਆਂ
ਲੱਖ ਹੁੰਦੇ ਜੋਤਿ ਤਿਸਦੀ ਅਪਰੁ ਪ੍ਰਕਾਸ ਹੈ ਜੀ ॥ ਸਦਾ
ਸਰਬ੍ਰ ਦੇ ਮੱਧਿ ਬਿਰਾਜ ਰਹਿਆ ਸੂਰ ਜਲ ਦੇ ਮਧਿ
ਅਭਾਸੁ ਹੈ ਜੀ ॥ ਬ੍ਰਹਮਾ ਬਿਸਨਿ ਮਹੇਸ ਤੇ ਚਾਰ ਖਾ
ਣੀ ਚਾਲ ਕਾਲ ਦੀ ਸਭੁ ਦੇ ਫਾਸੁ ਹੈ ਜੀ ॥ ਸੰਤੁ ਜਨਾ
ਦੇ ਹਿਰਦੇ ਪ੍ਰਗਟਿ ਰਹਿੰਦਾ ਸਦਾ ਭੇਰੀਆਂ ਵਿਚੁ ਉ
ਦਾਸੁ ਹੈ ਜੀ ॥ ਕਹੇ ਬ੍ਰਮ ਹਰੀ ਜਿਸੁ ਰੂਪ ਦੁਨੀਆਂ ਸਤਿ
ਨੰਦ ਦਾ ਕਦੇ ਨਾ ਨਾਸੁ ਹੈ ਜੀ ॥ ਬੇ ਬੇਦ ਕਤੇਬ ਸਭੁ ਖੋਜ
ਡਿਠੇ ਤੈਨੂੰ ਬ੍ਰਹਮ ਹੀ ਬ੍ਰਹਮੁ ਦਿਖਾਵਦੇ ਹੈਂ ॥ ਜਿਨਾ ਸੁ-
ਧ ਸਰੂਪ ਨੂੰ ਜਾਣ ਲੀਤਾ ਸੋਈ ਸਬਦ ਵਿਚਾਰ ਕੇ ਗਾ-
ਵਦੇ ਹੈਂ ॥ ਦ੍ਰਿਸ਼ ਦ੍ਵੈਤ ਦੀ ਨੂੰ ਜਿਨਾ ਦੂਰ ਕੀਤਾ ਹੱਥਿ ਚੋ
ਮੁਦੀ ਦ੍ਰਿਸ਼ ਉਠਾਵਦੇ ਹੈ ॥ ਫਿਰਨਿ ਮੌਜ ਦੇ ਨਾਲ ਦੇ
ਫਿਕਰ ਹੋਕੇ ਪੰਚ ਸੱਤ੍ਰੂ ਮਾਰ ਹਟਾਵਦੇ ਹੈ ॥ ਆਪਾ
ਭਾਵ ਨੂੰ ਮਾਰਕੇ ਦੂਰ ਕੀਤਾ ਓਹੁ ਸਭੁ ਤੇ ਨੀਚ ਸਦਾਵਦੇ

ਦੇ ਹੈਂ ॥ ਬ੍ਰਮੁ ਹਰੀ ਸੋ ਪਾਉਂਦੇ ਮਿਰਾਤ ਦੇਨੂੰ ਰਾਮੁ ਨਾ
ਮੁ ਜੋ ਚਿਤੁ ਲਗਾਵੂ ਦੇ ਹੈਂ ॥ ੨ ॥ ਤੇ ਤਨਕੂ ਤਕੱਬਰੀ
ਤਮਾਂ ਵਾਲੀ ਜਿਨਾ ਛੋੜ ਦਿਤੀ ਮਨਜੂਰ ਹੋਏ ॥
ਜੇੜ੍ਹੇ ਜਾਤ ਕੁਜਾਤ ਮਿਲੀਨ ਬੁਧੀ ਕਰਨੀ ਬੰਦਗੀ
ਤੇ ਮਸਿਹੂਰ ਹੋਏ ॥ ਰੋਕ ਇੰਦ੍ਰੇ ਦਾਵਦੇ ਬਸੁ ਕੀਤੇ
ਪੰਚ ਤੱਤੂ ਦੀ ਬ੍ਰਿਤ ਭਰ ਪੂਰ ਹੋਏ ॥ ਚਹਿਆ ਆਦ-
ਕੁ ਜਾਦੂ ਕੁ ਆਰਫਾਂ ਦਾ ਸਦੇ ਸਾਂਈ ਦੇ ਖਾਸ ਹਜੂਰ
ਹੋਏ ॥ ਸੁਰਗੁ ਮੁਕਤਿ ਦੀ ਨਹੀ ਪਰਵਾਹਿ ਉਨਾ ਸਤਿ
ਸੰਗੀਆਂ ਦੇ ਸਭੁ ਪਾਪੁ ਧੋਏ ॥ ਸਤਿ ਵਾਕੁ ਸਾਸਤ੍ਰ
ਗੁਰ ਬੇਦ ਵਾਲੇ ਰਖਨ ਜਾਵਦ ਹਰਦਮੁ ਕਦੇ ਨਾਹਿ ਖੋ-
ਏ ॥ ਬ੍ਰਮ ਹਰੀ ਨੇ ਹੋਲ ਦਲ ਗੀਰ ਆਸ਼ਕੁ ਨਿਲਆ
ਤਮੇਂ ਦੇ ਦਿਚੁ ਲੀਨ ਹੋਏ ॥ ੩ ॥ ਜੇ ਸਾਬਤੁ ਸਿਦਕ
ਮਗਾਂ ਤਮਾਂ ਦਾ ਜਿਨਾ ਇਕ ਕਰਤਾਰ ਚਿਤਾ ਗਿਆ
ਈ ॥ ਜਪੁਨ ਨਾਮੁ ਤੇ ਚਿਤੁ ਅਡੋਲੁ ਰਖਨ ਤਿਨਾ
ਲੋਕੁ ਪਰਲੋਕੁ ਸਵਾਰਿਆ ਈ ॥ ਜੇੜ੍ਹੇ ਬੰਦਗੀ ਛੋੜ ਮ
ਗਰੂਰ ਹੋਏ ਮਾਨਸ ਜਨਮੁ ਅਮੋਲਕ ਗਾਰਿਆ ਈ ॥
ਜਿਨਾ ਨਾਮੁ ਤੇ ਦਾਨ ਸਤਿ ਸੰਗ ਕੀਤਾ ਉਨਾ ਆਪਣ
ਆਪੁ ਵਿਚਾਰਿਆ ਈ ॥ ਸਤਿ ਵਾਕੁ ਰਮਾਉਂਦੇ ਜੋ
ਗੁਰਾਂ ਵਾਲੇ ਡਰੁ ਜਮਾ ਵਾਲਾ ਸਿਰੋਂ ਦਾਰਿਆ ਈ ॥

ਜਿਨਾ ਇਕ ਆਨੰਦ ਨ ਸਿਧੁ ਕੀਤਾ ਧਰਮੁ ਗਇੰਦਾ
ਦਰੂ ਤਰੁ ਫਾਰਿਆ ਈ॥ ਬ੍ਰਹਮੁ ਹਰੀ ਓਹੁ ਬਡਾ ਬੇਅੰਤੁ
ਸਾਂਈ ਇਕ ਪਲਕ ਮੈ ਜਗਤ ਪਸਾਰਿਆ ਈ॥੪॥
ਜੀਅ ਜਾਲਮਾ ਦੇ ਬਸਿ ਪਇਆ ਵਿਦਾ ਕਢਿ ਭ੍ਰਿਸਤ ਤੇ
ਦੋਜਖ ਪਾਇਆ ਈ॥ ਕਰਨ ਗਾਫਲੀ ਖੁਦੀ ਗੁਮਾਨ
ਆਦਰ ਜਾਨ ਬੂਝ ਕੇ ਰਬੁ ਭੁਲਾਇਆ ਈ॥ ਗਿਰੇ
ਮੈ ਸ੍ਵਾਸ ਗਏ ਤੂਲ ਮੋਤੀਆਂ ਦੇ ਭੁਲ ਅੰਤੁ ਵੇਲੇ ਪਛੋਤਾ
ਇਆ ਈ॥ ਰਤਨ ਤਿਆਗੁ ਬਿਹਾਝੂ ਦੇ ਕੌਡੀਆਂ ਨੂੰ
ਹੀਰਾ ਖਾਕ ਦੇ ਵਿਚ ਰੁਲਾਇਆ ਈ॥ ਦੂਧ ਛੋਡ ਬਿ
ਲੋਂਦ ਦੇ ਪਾਣੀਆਂ ਨੂੰ ਕਹੁ ਤਿਨਾ ਦੇ ਹਥਿ ਕੀ ਆਇ
ਆ ਈ॥ ਬ੍ਰਹਮੁ ਹਰੀ ਭੁਲਾਇ ਕੇ ਚਾਰ ਖਾਣੀ ਮਾਨਸ
ਜਨਮੁ ਅਮੋਲਕ ਪਾਇਆ ਈ॥੫॥ ਹੇ ਹਰਫੁ ਮਸੂਤ
ਮੂਲਿ ਖੇ ਰਾਮੁ ਸਚੇ ਖਾਲੇ ਤੇ ਹਾਲ ਬਾਸਤੇ ਥੀਇਆਂ ਦੇ॥
ਸਚੇ ਰਾਮੁ ਨੂੰ ਮਨੋ ਬਿਸਾਰੁ ਬੈਠੇ ਲਗੁ ਲਾਲਚ ਕੂੜਿ
ਆਂ ਧੰਦਿਆਂ ਦੇ॥ ਪੂਜਨ ਮੜੀ ਮਸਾਣੀ ਸੁਲਤਾਨ ਗੁ
ਗਾ ਬਸ ਪਏ ਓਹ ਮਾਣਸ ਅੰਧਿਆਂ ਦੇ॥ ਨਿਗੁਰਾ ਪੁਰ
ਸ ਪੁਕਾਰਿਆ ਬਿਸਨ ਆਦਰ ਫਲ ਪਾਵਦਾ ਹੈ ਕਰਮਾਂ
ਹੀਣਿਆਂ ਦੇ॥ ਜਪੁ ਮਾਸ ਮਦਰਾ ਚੋਰੀ ਸਾਧੂ ਨਿੰਦਾ ਹੋਰ
ਕਰਮੁ ਨਿਖੇਲੇ ਕੀਤਿਆਂ ਦੇ॥ ਬ੍ਰਹਮ ਹਰੀ ਓਹ ਕਿਤੇਨ

ਖਾਣ ਪੇਖਾ ਜਿਨਾ ਬਚਨ ਮੰਨੇ ਗੁਰਾਂ ਦੇਗੋ ਆਂਦੇ॥ਦੇ
ਖੇ ਭੇਦ ਖੁਦਾਇ ਦਾ ਜਿਨਾ ਕੀਤਾ ਦੂਜੀ ਤਰਫੂ ਉਨਾ
ਮੁਖ ਮੋੜਿਆ ਈ॥ ਹਰ ਦਮੁ ਰਹਨ ਖੁਦਾਇ ਦੇ ਰੰਗੁ
ਰਤੇ ਸੰਗੁ ਨੈਣ ਦਾਨਾ ਉਨਾ ਲੋੜਿਆ ਈ॥ ਸਦਾ
ਕਰਨਿ ਨਾ ਹੋਰ ਖਿਆਲ ਕੋਈ ਧਨ ਨਾਮ ਦਾ ਉਨਾ
ਨੇ ਜੋੜਿਆ ਈ॥ ਕੁਸੰਗੁ ਤਿਆਗੁ ਸਤਿ ਸੰਗਨੂ ਮੁ-
ਖ ਰਖਣ ਰਾਗੁ ਦ੍ਵੈਖ ਦਾ ਸੰਗੁ ਵਿਛੋੜਿਆ ਈ॥ ਜਤੁ
ਸਤੁ ਸੰਤੋਖ ਖਿਮਾ ਧਾਰੀ ਭੂਤ ਭੁਰਮੁ ਦਾ ਪਿੰਜਰਾ
ਤੋੜਿਆ ਈ॥ ਬ੍ਰਹਮੁ ਹਰੀ ਨਾ ਜਾਤ ਸਿਫਾਤੁ ਮੰਨਣ
ਮੇਰ ਤੇਰ ਦਾ ਸੀਸ ਮਰੋੜਿਆ ਈ॥੭॥ ਦਾਸ ਦੇਖ
ਦਾ ਹੈਂ ਜੇਹੜੇ ਰੂਪ ਦੁਨੀਆਂ ਤੇਰਾ ਰੂਪ ਤੈਥੋਂ ਨਹੀ ਭਿੰਨ
ਪਿਆਰੇ॥ ਰੂਪ ਦੀਪ ਦਾ ਆਗੰਨ ਤੇ ਨਹੀ ਨਿਆਰਾ
ਖ਼ੂਬ ਰੂਪ ਨਦੀਆਂ ਹੈਂ ਸਮੁੰਦ ਖਾਰੇ॥ ਜਿਵੇਂ ਸਿਤਕਾ
ਤੇ ਘਟਾ ਭਿੰਨ ਨਾਹੀ ਤਿਵੇਂ ਹੇਮ ਭੂਖਨ ਨਾਮ ਕਹਨਿ
ਨਿਆਰੇ॥ ਨਾਉ ਬਸ ਤੂਰਾਂ ਦੇ ਘਨੇ ਕਹਨਿ ਸਭੇ ਤੁ
ਨਤੂ ਈਤੇ ਕਦੇ ਨਾ ਹੋਨ ਸਾਰੇ॥ ਜੈਸੇ ਰੰਗੁ ਮੰਜੀਠ ਮੇ
ਗੁਪਤ ਰਹਤਾ ਪੁਹਪੁ ਬਾਸਨਾ ਨੂ ਸਦਾ ਮਧਿ ਧਾਰੇ॥
ਤੈਸੇ ਜੀਵ ਤੇ ਬ੍ਰਹਮੁ ਦਾ ਰੂਪ ਏਕੋ ਬ੍ਰਹਮੁ ਹਰੀ ਪੁਕਾ
ਰਦੇ ਬੇਦ ਚਾਰੇ॥੮॥ ਜਾਣ ਜੁਲਮ ਕੀਤੇ ਦੜਾਸ-

ਲਾਂਓਇ ਕੀਤੇ ਕੌਲ ਜੁਬਾਂਨ ਦੇ ਹਾਰਿਓਤੈਂ। ਸ੍ਵਾਸ
ਸ੍ਵਾਸ ਵਿਸਾਰਿਓ ਰਾਮੁ ਨੂੰ ਤੈਂ ਗੀਦੀ ਤੌਰ ਤੇ ਆਪੁਨਿ
ਕਾਰਿਓ ਤੈਂ। ਦਸਮੁ ਭਾਗ ਕਬੂਲ ਕੇ ਨਾਂਮ ਸਾਂਈ
ਵਿਚੁ ਸਗਦੇ ਅਂਨ ਵਿਸਾਰਿਊਤੈਂ। ਲਗੁ ਲਾਲਚਿ
ਭੋਗ ਪਦਾਰਥਾਂ ਦੇ ਇਕ ਬਿੰਦ ਨਾਂ ਰਬੁ ਵਿਚਾਰਿਓਤੈਂ।
ਜੈਤ ਬੇਦ ਪੁਕਾਰ ਦੇ ਮੂਰਖਾ ਓਇ ਜਾਂਨ ਬੁੰਝਕੇ ਚਿਤ
ਨਾਂ ਧਾਰਿਓਤੈਂ। ਬ੍ਰਹਮਹਰੀ ਭੋਗਾਂਵਦਾ ਚਾਰ ਖਾਂਣੀ
ਓਹ ਦੂਜ ਕਿਊਨਾਂ ਮਨੋ ਵਾਰਿਓਤੈਂ। ੯ । ਰਾਮ
ਰਹੀਮ ਹੈ ਇਕ ਪਿਆਰੇ ਦੂਜਾ ਭੇਦ ਨਾਂ ਚਿਤ ਵਿਚਾ
ਰੀਏਜੀ। ਤੁਰਕ ਲੜਨਿ ਹਿੰਦੂ ਓਇ ਅਗਿਆਂਨ
ਮੁਠੇ ਕਹਿਆ ਆਰਫਾਂ ਦਾਂ ਹੀਏਂ ਧਾਰੀਏ ਜੀ। ਰਾਹੁ
ਚਲੀਏ ਜੋ ਗੁਰੁ ਪੀਰੁ ਦਸੇ ਮਨੁ ਮਾਰੇ ਨੂੰ ਵਿਰੋਲਿਕਾ
ਰੀਏਜੀ। ਹਰਿ ਦਮੁ ਰਹੀਏ ਅਕਾਲ ਦੇ ਰੰਗ ਰਤੇ
ਪੰਚ ਸਤਰੂ ਦੀ ਫੌਜ ਟਾਰੀਏ ਜੀ। ਸਾਕਤੁ ਸੰਗੁ ਕੀਤੇ
ਮਤ ਭਰਮ ਪਿਆਰੇ ਤੁਛ ਬਾਤ ਤੇ ਧਰਮ ਨਾਂ ਹਾਰੀਏ
ਜੀ। ਬ੍ਰਹਮਹਰੀ ਸੁਤੇ ਸਦਾ ਜਾਗਦੇਈ ਇਕ ਰਾਮ
ਹੀ ਰਾਮ ਚਿਤਾਰੀਏਜੀ। ੧੦ । ਜੇਸਰਾ ਜੇਹੜਾ ਦਿਸ
ਆਂਵਦਾ ਹੈ ਕੁਲ ਬੇੜੀ ਦਾ ਜਾਂਣ ਤ੍ਰਿਪੂਰ ਪਿਆਰੇ ਵਿ
ਰਛ ਪੰਛੀਆਂ ਵਾਂਗੇ ਹੋ ਜਾਂਣ ਕਠੇ ਨਾਰ ਦੁਖ ਪਏ ਸਭ

ਹੋਂਣ ਨਿਆਰੇ ਵੇਲਾ ਬਖ਼ਤ ਨਿਹਾਰ ਕੇ ਨਫੇ ਵਾਲਾ
ਕਰੇ ਆਨੇ ਹੁੰਦੇ ਮਿਲ ਸ਼ੂੰਡ ਜਾਂਦੇ ਆਰਤ ਹੋਇ ਆਜ਼
ਜ਼ ਕਰੇ ਸੁਆਲ ਕੋਈ ਤੁਰਤ ਫੁਰਤ ਸੁਨਾਂਵਦੇ ਸ਼ਬਦੁ
ਖਾਰੇ ਓਹੁ ਜਾਲ ਤਿਆਗੁ ਸਤਿ ਸੰਗ ਕਰਲੇ ਜੀਵਾ
ਜਨਮ ਅਮੋਲਕ ਨਾਹਿ ਹਾਰੇ ਕਹੇ ਬ੍ਰਹਮ ਹਰੀ ਜੇ
ਤੂੰ ਸੁਖ ਚਾਹੇਂ ਸ਼ਬਦੁ ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਦੇ ਰਿਦੇ ਵਿਚ ਧਾਰੇ
੧੧ ਜੀਨ ਸਿਫਤ ਖੁਦਾਇ ਦੀ ਕਰੱਨ ਜੇਹੜੇ ਕੁਛ
ਓਹੁ ਜਹਾਨ ਤੇਂ ਖਟ ਗਏ ਐਂਜੇ ਆਰਫਾਂ ਦਾ ਜਿਨਾਂ
ਸੰਗ ਕੀਤਾ ਮੰਦੇ ਅਮੁਲ ਕੁਮਾਵਦੇ ਹਟਿ ਗਏ।
ਸਦਾ ਰਹਿੰਣ ਨਿਰਵੈਰ ਨਾਂ ਵੈਰ ਰਖੰਣ ਵੈਰ ਵਾਲਿ
ਆਂ ਦੀ ਜੜ੍ਹ ਪਟਿ ਗਏ ਜਨਮ ਮਰਨ ਦਾ ਫਿਕਰ
ਨਾਂ ਰਿਹਾ ਓਨਾਂ ਜਮ ਕਾਲ ਦੀ ਫਾਸ ਨੂੰ ਕਟਿ ਗਏ
ਨਿਰ ਭਉ ਹੋਇ ਜੇਹੜੇ ਕਰਨੁ ਅਮਲੁ ਮੰਦੇ ਪੀਛੇ
ਸਤ੍ਰੂ ਤਿਨਾਂ ਨੂੰ ਫਟਿ ਗਏ ਬ੍ਰਹਮ ਹਰੀ ਕੁਟੰਬ ਸ
ਮੇਤ ਸਾਰੇ ਜੂਨ ਲਖ ਚੁਰਾਸੀਹ ਤੇ ਛੁਟ ਗਏ ੧੨
ਸੀਨੇ ਸੇਕ ਜਿਸ ਨੂੰ ਰਬ ਪਾਵਣੇ ਦਾ ਫਿਰੇ ਢੂੰਢਦੀ
ਯਾਰ ਮਿਲਾਪਣਾਂ ਨੂੰ ਐਨੂੰ ਦਸੋ ਪਿਆਰੇ ਦਾ ਢੂੰ
ਡ ਸਈਓ ਫਿਰੇ ਪੁਛਦੀ ਰੰਗੁ ਰੰਗਾਤਣਾਂ ਨੂੰ ਰੂਪ
ਰੰਗ ਦਸੋ ਭਿੰਨ ਭਿੰਨ ਮੈਨੂੰ ਏਹ ਸੁਆਲ ਕਰੇ ਖੋਲ

ਸਾਥਣਾਂ ਨੂੰ ਕਰੋ ਮਿਹਰ ਨਿਮਾਂਣਿਆਂ ਆਜਜਾਂ
ਤੇ ਕਿਵੇਂ ਲਾਉ ਬਨੇ ਅਸਾਂ ਪਾਪਣਾਂ ਨੂੰ ਤ੍ਰਿਫਾਂਮ
ਛਲੀ ਵਾਂਗ ਵੇਚੈਨ ਹੋਈ ਖਾਂਣ ਪੀਂਣ ਭੁਲਿਆ
ਦਿਨ ਰਾਤਣਾਂ ਨੂੰ ।ਬ੍ਰਹਮਹਰੀ ਮਿਲਾਵੇ ਜੇ ਕੰਤ
ਮੈਨੂੰ ਢਿਗਾਂ ਪੁਛਦੀ ਮਸਤ ਜਿਗਾਪਣਾ ਨੂੰ ।੧੩
ਸੁਵਾਦ ਸਬਰ ਨਾਂ ਆਵਦਾ ਤਤੜੀ ਨੂੰ ਲਗੀ ਚਾ
ਹਿ ਪਿਆਰੇ ਦੇ ਪਾਂਵਣੇ ਦੀ ।ਦਿਨ ਰਾਤ ਨਾਂ ਹੋਰੁ
ਖਿਆਲੁ ਮੈਨੂੰ ਕੋਈ ਚੀਜ ਨਾਂ ਚਿਤ ਭੁਲਾਵਣੇ
ਦੀ ।ਪ੍ਰੀਤ ਲਗੀ ਹੈ ਚੰਦ ਚਕੋਰ ਵਾਂਗੂੰ ਮੋਰ ਆਸ
ਜਿਵੇ ਘਨੁ ਸਾਮਣੇ ਦੀ ।ਪੁਛ ਥਕੀਆਂ ਪੰਡਤਾਂ
ਕਾਜੀਆਂ ਨੂੰ ਕਿਤੇ ਆਸ ਨਾਂ ਮੀਤ ਮਿਲਾਵਣੇ ਦੀ
ਨੀਮੰਘੋਲ ਘਤੀ ਉਸਦੇ ਨਾਮੁ ਉਤੋਂ ਦਸੇ ਰਾਹੁ ਜੋ
ਇਛ ਪੁਜਾਵਣੇ ਦੀ ।ਭਗਤੇ ਸੰਗ ਸੋਹਾਗਣਾਂ ਨਾ
ਮ ਓਨਾਂ ਬ੍ਰਹਮਹਰੀ ਨਾਂ ਇਛ ਹੈ ਧਾਵਣੇ ਦੀ ।੧੪
ਜੁਵਾਦ ਜਾਂਣਦੇ ਨਹੀ ਜੋ ਜਾਨੀਕੇ ਨੂੰ ਜਿਨੁ ਦੁਖ
ਜਹਾਂਨ ਦੇ ਝੱਲਦੇ ਨੀ ।ਸਾਰੀ ਉਮਰ ਕੁਟੰਬ ਦੇ ਵਿਚ
ਗਾਲੀ ਅੰਤ ਜਾਇਕੇ ਜੰਗਲੁ ਮਲਦੇ ਨੀ ।ਅਫ
ਲਾ ਤੂੰਨ ਬਡੇ ਕੋਲੇ ਕੂਚ ਹੋਏ ਅਖੀਂ ਦੇਖਕੇ ਫੇਰਿ
ਨਾਂਵਲਿ ਦੇ ਨੀ ।ਗਾਂਵਦੇ ਕੁਰਾਨ ਪੁਰਾਨ ਤੇ ਬੇਦ ਚਾਰੇ

ਗੁਰੁ ਪੀਰ ਦੇ ਕਹੇ ਨਾਂ ਚਲਿਦੇ ਨੀ। ਏਵਿਨੇ ਰਾਤ੍ਰਿ ਦਿਹਾ
ਰਦੀ ਮੌਤ ਓਨਾਂ ਜਮੁ ਰਾਜ ਦੇ ਬਕਣੇ ਪਲਿਦੇ ਨੀ।
ਬ੍ਰਹਮਹਤੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਦਾ ਸਮਸ੍ਰ ਪਿਆਰੇ ਐਸੇ ਆ
ਦਮੀ ਨਰੱਕ ਮੈਂ ਜਾਲਿਦੇ ਨੀ।੨੫ ਤੋਇ ਤਾਪ੍ਰਤੀ
ਨੇਓਨਾਂ ਜਾਰ ਦੇ ਹੈਂ ਸਦਾ ਦੁਆਰ ਤੇ ਬਿਛੂ ਨਿਰਾਸ
ਜਾਵੇ। ਪ੍ਰਰੋਵਦੀ ਵੇਹਣ ਜੁਵਾਬ ਜੇਹੜੇ ਐਸੇ
ਲੋਕ ਜਾਂਈ ਮੇਰੇ ਨਾਹ ਭਾਵੇ। ਧਰਮੁ ਰਾਹੁ ਤਿਆਗੁ
ਦੇ ਲੋਗੁ ਜੇਹੜੇ ਗਿਸੁਤ ਬੇੜ੍ਹਾ ਜਾਂਈ ਬੀਨੇਂ ਨਾਂਹਿ
ਲਾਵੇ। ਜਿਨਾਂ ਵਾਕੁ ਮੰਨੇ ਗੁਰੁ ਬੇਦ ਵਾਲੇ ਮਹਾਂ ਰਾ
ਜ ਦੀ ਸਭਾ ਮੈ ਮੰਨ ਪਾਵੇ। ਧਰਮੁ ਕਰਮੁ ਕਮਾ
ਵਦੇ ਭਲੇ ਕੋਈ ਮਾਜਿ ਤਾਕਿ ਤਿਨਾਂ ਦੇ ਕ੍ਰਿਸਨ ਜੀ
ਤਿਲਕ ਲਾਵੇ। ਬ੍ਰਹਮਹਤੀ ਜੋ ਪੜ੍ਹਨ ਬੀਬ ਜੀਨੂੰ
ਜੂਨ ਲਖ ਚੁਰਾਸੀਹ ਦੀ ਨਾਹਿ ਆਵੇ।੨੬ ਜੋਇ
ਜਨਮੁ ਸਕਾਰਿ ਧਾ ਭਾਇਆ ਤਿਨਾਂ ਜਿਨਾਂ ਰਬ ਦੇ
ਨਾਂਲ ਪਰੀਤ ਲਾਈ। ਜਸੁ ਗਾਵਦੇ ਬੇਦ ਤ੍ਰਿਲੋਕ
ਸਾਰੇ ਜਨਮੁ ਭਾਇਆ ਸੁਫਲਾ ਧੀਨਿਜਨੇ ਮਾ
ਈ। ਜਿਨ੍ਹ ਧਨੁ ਨਾਮੁ ਬਿਨਾਂ ਪਾਤ ਸਾਹੁ ਰਾਜੇ ਬਲੀ
ਰੌਜ ਸੁਲਤਾਂਨ ਤੇ ਖਾਂਨ ਭਾਈ। ਜਿਨਾਂ ਇਕੁ
ਮਹਬੂਬ ਨੂੰ ਸਹੀ ਕੀਤਾ ਕਿਸੇ ਗਲ ਦੀ ਕਮੀਂ

ਨਾ ਰਹੀ ਕਾਈ।ਜਿਨੰ ਨਾਮੁ ਦੇ ਧਾਮੁ ਇਸ਼ਨਾਂਨ ਕੀਤੇ
ਮਕੇ ਤਮਾ ਪੂਜਾ ਦੀ ਇਛ ਨਾਂਹੀ।ਬ੍ਰਹਮਹਰੀ ਦਰਵੇਸ਼
ਤੇ ਰਾਮ ਏਕੋ ਜਿਨੰ ਜਾਣ ਲੀਤਾ ਨਹੀ ਭੇਦ ਕਾਈ
੧੭ ਐਨੂ ਅਰਜ ਗੁਜਾਰ ਦੀ ਸੁਣੀ ਸਾਈਆਂ ਹਥਿ
ਬੰਨਿ ਕੇ ਦੀਨ ਹਜੂਰ ਤੇਰੇ।ਤ੍ਰਾਮਾਂ ਤੈਲ ਪੁਕਾਰ ਦੀ ਫਿ
ਰਾਂ ਜੰਗਲੁ ਤੇਰੇ ਬਾਝ ਸੁਣੇ ਕੌਣ ਦੁਖ ਮੇਰੇ।ਗੁਣ ਹੀ
ਣ ਕਰੂਪ ਕੁਜਾਤ ਮੇਰੀ ਦੇਈਂ ਦਰਸ ਕਦੀਮੁ ਤੂ ਧਾਤਿ
ਤੇਰੇ।ਤੇਰੀ ਮਿਹਰ ਦੇ ਨਾਂਲ ਜੀਅ ਫਿਰਨ ਸਾਰੇ ਬਾ
ਝ ਹੁਕਮ ਦੇ ਕੋਈ ਨਾਂ ਪੈਰ ਫੇਰੇ।ਕਰਮ ਕਰਨ ਸੋਈ
ਹੁਕਮ ਆਪ ਦੇਵੇ ਚੰਗੇ ਮੰਦੜੇ ਕੁਛ ਨਾਂ ਬਸ ਮੇਰੇ
ਬ੍ਰਹਮਹਰੀ ਜਣਾ ਉਣ ਜੋ ਆਪ ਤਾਂਈ ਉਨਾਂ ਬਸਿ ਨਾਂ
ਅਜਲ ਦੇ ਫਿਰਨ ਘੇਰੇ।੧੮ ਰੀਨ ਗਰਬ ਗੁਮਾਂਨ
ਤੇ ਗਾਫਲੀ ਦੀ ਜੜ੍ਹ ਮੂਹੋ ਤੇ ਲਾਇਕੇ ਕਟੀਏ ਓਇ
ਆਸਾ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਤੇ ਚਿੰਤਾ ਸਮੇਤ ਪਿਆਰੇ ਰਾਗੁ ਦ੍ਵੈਖ
ਤੇ ਤਪਾ ਨੂੰ ਪਈਏ ਓਇ।ਹੋਰ ਲਖਨਾਂ ਮੁਤਾਂ ਜਗੁ ਉਤੇ
ਪਿਆਰੇ ਔਹਨਿਆਂ ਤਾਂ ਖਟੀਏ ਓਇ।ਸਦਾ ਰਹੇਅ
ਧੀਨ ਗਰੀਬ ਆਜਜ ਰੋਜ ਚਰਨ ਗੁਰ ਪੀਰ ਦੇ ਚਟੀ
ਏ ਓਇ।ਠਗੀ ਨਹੀ ਕਰਨੀ ਦਗਾ ਪੇਸ ਦਾਜੀ ਕੋਈ
ਅਸੀਂ ਗਰੀਬ ਨਾਂ ਫਟੀਏ ਓਇ।ਬ੍ਰਹਮਹਰੀ ਨਿਧੜਕ

ਜਵਾਬ ਦੇਈਏ ਸਚੇ ਬੋਲ ਲਪੇਟ ਨਾਂ ਰਖੀਏ ਓਇ
੧੯ ।ਫੇ ਫਿਕਰ ਅੰਦੇਸੜਾ ਗਿਆ ਸਹੀਓ ਸੋਹਣੇ
ਯਾਰ ਦੇ ਨਾਲ ਮੈਂ ਨੇਹੁ ਲਾਇਆ।ਉਸ ਦੇ ਨਾਮ ਤੋਂ
ਜਾਂਨ ਕੁਰਬਾਂਨ ਮੇਰੀ ਮੈਨੂੰ ਓਸ ਦੇ ਬਾਝੂ ਨਾਂ ਔਰ
ਭਾਇਆ।ਹੋਰ ਮੀਤ ਪਿਆਰੇ ਅੰਗ ਸਾਕ ਕੂੜੇ ਵੇਲੇ
ਅੰਤ ਦੇ ਕੋਈ ਨਾ ਕੰਮ ਆਇਆ।ਸਨਿਹਚਾ ਕਰਨ
ਜੇਹੜੇ ਕਰਤਾਰ ਉਤੇ ਜਸ ਬੇਦ ਪੁਰਾਂਨਾਂ ਦੇ ਵਿਚ ਗਾ
ਇਆ।ਜਿਸ ਨਦਰ ਤੇਰੀ ਨਾਮ ਜਪਣ ਪਿਆਰੇ
ਭਾਗ ਹੀਣ ਬਿਮੁਖ ਨੂੰ ਨਹੀ ਖਿਆਇਆ।ਬ੍ਰਹਮ
ਹਰੀ ਗੁਆ ਲਿਆ ਭੈੜਾ ਭਾੜੇ ਹੀਰਾ ਜਨਮ ਸਬਬ
ਦੇ ਨਾਲ ਪਾਇਆ।੨੦ ।ਕਾਫਕਹਿਆ ਕਮਾਉਣ
ਜੋ ਆਰਫਾਂ ਦਾ ਸਿਰ ਜਮਾਂ ਦੀ ਕਾਣ ਨਾਂ ਮੂਲ ਧਰ
ਦੇ।ਕਰਨ ਬੰਦਗੀ ਮਲਦੇ ਜੰਗਲਾਂ ਨੂੰ ਪਾਤਸ਼ਾਹ
ਕੋਲੋਂ ਭੈ ਨਹੀ ਕਰਦੇ।ਹਰਖਿ ਸੋਗ ਤੇ ਦੁਖ ਨਾਂ ਭਾਸ
ਤਾ ਹੈ ਜਮ ਕਾਲ ਕਸਾਈ ਤੋਂ ਨਹੀ ਡਰਦੇ।ਸ਼ਾਦੀ
ਗਮੀ ਦੀ ਸ੍ਹਾਕ ਮਿਟਾਇ ਬੈਠੇ ਸਚੇ ਸਾਂਈ ਦੇ ਹਰ
ਦਮ ਗਹਿਨ ਬਰਦੇ।ਦਾਮ ਚਾਮ ਵਲੋਂ ਰੁਕ ਤੋੜ
ਬੈਠੇ ਲਾਗੂ ਓਹ ਨਾਂ ਹੋਵਦੇ ਕਿਸੇ ਜਰਦੇ।ਬ੍ਰਮਹਰੀ
ਨਾਂ ਮਿੜ੍ਹ ਹੈ ਸੜ ਉਨਾਂ ਸਰੇ ਇਕ ਖੁਦਾਇ ਦੀ ਸਿਫਤ ਕਰਦੇ

੨੧ ਯਕਾਂ ਫਕਰੇ ਨਾਂ ਕਾਮ ਜੇ ਕਾਮਨੀ ਦੀ ਸੋਹਣਾ ਰੰਗ
ਹੈ ਕੂੜ ਦਾ ਪਾਜੁ ਪਿਆਰੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹਾਂ ਦੇ ਪੁਤ ਫਕੀਰ
ਕੀਤੇ ਏਨਾਂ ਹੁਕਮ ਕੀਤੇ ਵਡੇ ਰਾਜ ਪਿਆਰੇ ਰਿਖੀ ਮੁਨੀ
ਨਾਰਦ ਵਰਗਿਆਂ ਖੁਆਰ ਕੀਤੇ ਪੀਰ ਔਲੀਏ ਜਿਧਰ ਤੇ ਸਾਧ
ਪਿਆਰੇ ਜਿਨਾਂ ਸੰਗ ਕੀਤਾ ਪਰ ਇਸਤਰੀ ਦਾ
ਅਤੇ ਥਾਂਉ ਨਾਂਹੀ ਨਰਕ ਬਾਝ ਪਿਆਰੇ ਇਨਾਂ
ਬਖਤ ਪਾਏ ਰਾਮੁ ਰੋਵੰਦ ਉਤੇ ਜੇਹੜੇ ਹਥੀ ਉਰਾਂ ਅੰਦੇ
ਵਾਜ ਪਿਆਰੇ ਬਾਰਾਮਾਹੀ ਬੇਕਾਰਾਂ ਦੇ ਮਗਰ ਲ
ਗੀਆਂ ਤਿਆਗੁ ਪੇਕਿਆਂ ਸੋਹਰਿਆਂ ਦੀ ਲਾਜ
ਪਿਆਰੇ॥ ੨੨ ਲਾਮਲਗ ਆਖ ਕਹਿਆ ਯਾਦ
ਕਰ ਤੂੰ ਜਾਣੇ ਬੁਝ ਕੇ ਦੁਖ ਕਮਾਂਵਦਾ ਹੈਂ ਕਰੇਂ ਆਪ
ਮਨਿ ਆਵਦਾ ਸਮਝ ਪਿਆਰੇ ਸਚੇ ਸਾਂਈ ਦੇ ਚਿਤ
ਨੂੰ ਭਾਂਵਦਾ ਹੈਂ ਭਲੇ ਪੁਰਸ਼ ਹਟਾਂਵਦੇ ਮਿਟੇ ਨਾਂਹੀ
ਛੀਨ ਹਥ ਪਰਾਏ ਨੂੰ ਖਾਵਦਾ ਹੈਂ ਮਨਿ ਮਤਿ ਦੇ ਅ
ਗਰ ਤੂੰ ਫਿਰੇ ਭੌਂਦਾ ਰਾਹੁ ਛੋਡ ਕੁਰਾਹੁ ਨੂੰ ਧਾਵੰਦਾ ਹੈ
ਅਗੇ ਹਥੀ ਵੇਲਾ ਤੇਰਾ ਸਮਝ ਪਿਆਰੇ ਆਪੇ ਧਾ
ਪ ਉਜਾੜ ਨੂੰ ਜਾਂਵਦਾ ਹੈਂ ਬਾਰਾਮਾਹੀ ਤਿਆਗ ਕੇ
ਲਾਲ ਹੀਰੇ ਕਿਉ ਤੂੰ ਕੌਡੀਆਂ ਨੂੰ ਹਥਿ ਪਾਂਵਦਾ ਹੈ
੨੩ ਸਾਂਈਂ ਮਨੋ ਮੂਲ ਤੇ ਵਿਸਾਰਦੇ ਤੂੰ ਮਿਥਿਆ ਜੇਹਦੀ

ਦਾਜਾਂਨ ਜਾਗ ਪਿਆਰੇ। ਏਮੇਂ ਡੂਬਦੇ ਗਏ ਮਲੀਨ ਬੁ
ਧੀ ਸ੍ਵਾਸ ਬਿਸਟ ਨੂੰ ਫੋਲ ਦਾ ਕਾਗ ਪਿਆਰੇ। ਤੂਹਾ ਕੁ
ਟਿਆ ਕੁਛ ਨਾਂ ਹਥਿ ਆਵੇ ਕੂਲੁ ਲਗੇ ਕਲੰਕ ਦਾ
ਦਾਗ ਪਿਆਰੇ। ਸਾਰੀ ਉਮਰ ਸੋਖੇਪਤੀ ਵਿਚ ਗਾਲੀ
ਸੁਤਾ ਪਇਆ ਨਿਢਾਲ ਨੂੰ ਜਾਗ ਪਿਆਰੇ। ਲਗੂ ਕ
ਲਦੀ ਜੋਵੇਂ ਚੁਪੇਨ੍ਹ ਤੇਰੇ ਜਿਵੇਂ ਚਿੜੀ ਨੂੰ ਮਾਰਦਾ ਬਾਜ
ਪਿਆਰੇ। ਬ੍ਰਹਮਹਰੀ ਡਰਾਉਣ ਜਮਦੂਤ ਤੈਨੂੰ ਜਿਮੇਂ
ਸਿੰਘਾਂ ਫਿਰੰਗੀ ਦੀ ਭਾਜੁ ਪਿਆਰੇ। ੨੪। ਨੂੰਨ
ਨਾਮੁ ਦਾ ਦਾਨ ਸੀ ਕਰਨ ਜੇਹੜੇ ਓ ਸੰਸਾਰ ਸਮੁੰਦਰੋਂ
ਪਾਰ ਹੋਏ। ਧਾੜ੍ਹੀ ਪਲਕ ਜਿਨਾਂ ਸਤਿ ਸੰਗੁ ਕੀਤਾ
ਕੁਲ ਕੋੜਮੇਂ ਦੇ ਤਿਨਾਂ ਪਾਪ ਖੋਏ। ਕਰ੍ਹਨਿ ਟਹਲੁ
ਮਹਾਤਮਾਂ ਸਾਧੂਆਂ ਦੀ ਨਰਕੁ ਕੁੰਡ ਭੀਤਰੁ ਤਿਨਾਂ
ਕੋਲੋਂ ਢੋਏ। ਜੇਈ ਜਿਤ ਕੇ ਗਏ ਜਹਾਂਨ ਉਤੋਂ ਜਮੁ
ਦੂਤ ਸਿਪਾਹੀ ਨੇ ਨਹੀ ਜੋਹੇ। ਅਰੇ ਪਹਿਰ ਨਾਂ ਹੋਰ
ਖਿਆਲੁ ਤਿਨਾਂ ਵਿਚੁ ਬੰਦਗੀ ਖਾਸੁ ਕਬੂਲ ਹੋਏ।
ਬ੍ਰਹਮੁਹਰੀ ਸੰਦੇਸੁ ਸਿਟਾਇ ਸਾਰੇ ਸਰੇ ਸਾਂਈ ਦੇ
ਚਰਨਿ ਹਜੂਰ ਸੇਏ। ੨੫। ਵਾਊ ਬਸਾਤਿ ਜੇ ਦੂੰਤਿ
ਦੈਂ ਵਾਦਰੇ ਤੂੰ ਪੂਛ ਜਾਇ ਮੁਰਸ਼ਿਦ ਗੁਰ ਪੂਰਿਆਂ
ਨੂੰ। ਨਜਰ ਮਿਹਰਿ ਦੀ ਨਾਲ ਨਿਹਾਲ ਕਰਦੇ ਮੂਸ

ਕੂਲ ਹੈ ਨਹੀਂ ਸਬਦੁ ਸਾਹੂਰਿਆਂ ਨੂੰ ਐਂਦਿ ਭਾ
ਗੁ ਕੁਚੀਲੋ ਜੇ ਸਰਨ ਆਵੇ ਝੱਬੁ ਸੁਧ ਕਰਦੇ ਨਰ
ਮੂਰਿਆਂ ਨੂੰ। ਸਾਕਤਿ ਜਰਨਿ ਕੁਸੰਗ ਦੀ ਆਂਚ
ਜਾਰੇ ਆਵੇ ਸਾਂਤ ਗੁਰ ਸਬਦੁ ਹਜੂਰਿਆਂ ਨੂੰ। ਸੱਮ
ਦੱਮੂ ਸੰਤੋਖਿ ਜਿਨ ਖਿਮਾਂ ਧਾਰੀ ਨਹੀ ਇਛ ਰਹੀ
ਭਰਪੂਰਿਆਂ ਨੂੰ। ਬ੍ਰਹਮ ਹਰੀ ਨਾਂ ਰੋਕ ਹੈ ਏਕ ਉਨਾਂ
ਚਿਤ ਕਰਨਿ ਉਪਦੇਸ ਸੰਪੂਰਿਆਂ ਨੂੰ। ੨੬। ਹੋਹਾਰ
ਕੇ ਗਏ ਜਹਾਨ ਉਤੋਂ ਜਿਨਾਂ ਥਾਂਓ ਕੁਥਾਂਓ ਨਾਂ ਜਾਣੇ
ਆਈ। ਠਗੀ ਕਰਨਿ ਚੋਰੀ ਦਗਾ ਪੇਸ ਵਾਜੀਰਾਹੁ
ਜਾਂਦਾ ਗਰੀਬ ਰਿਝਾਣਿਆਂ ਈ। ਤ੍ਰਿਸਨਾਂ ਲੋਭ ਲਾ
ਲਬੁ ਤਮਾਂ ਖੁਆਰ ਕੀਤੇ ਤੰਬੂ ਆਸੁ ਪਰਾਈ ਦਾ
ਤਾਂਣਿਆਂ ਈ। ਓਹੁ ਪੁਰਸੁ ਫਿਰੇਤਿਆਂ ਬਾਸਿ ਪੌਸੀ
ਨਹੀ ਔਰੁ ਦਾ ਬੁਰਾ ਪੁਛਾਣਿਆਂ ਈ। ਫਿਰਨਿ ਭੋਗ
ਦੇ ਲਖ ਚੁਰਾਸੀਆਂ ਨੂੰ ਸੁਖ ਸੇਜੁ ਪਰਾਈ ਦਾ ਮਾਣਿ
ਆਈ। ਬ੍ਰਹਮੁ ਹਰੀ ਜਮਦੂਤ ਗਲਿ ਪਾਂਓਣ ਫਾਹੀ
ਆਹੀ ਮਾਰ ਰੋਂਦਾ ਪੱਛੋਂ ਤਾਂਣਿਆਂ ਈ। ੨੭। ਲਾਮ
ਲਏਗਾ ਸਾਰੁ ਕਰਤਾਰੁ ਪਿਆਰੇ ਗੁਣ ਤਿਆਗ ਔ
ਗੁਣ ਜਿਨਾਂ ਚਿਤ ਲਾਇਆ। ਸੁਤ ਮਾਤ ਪਿਤ ਸਨ
ਬੰਧ ਨਾਰੀ ਵੇਲੇ ਆਖਰੀ ਦੇ ਨਹੀ ਕੰਮ ਆਇਆ।

ਮਿਲੇ ਦਾਨ ਜੋਈ ਹੱਥ ਨਾਲ ਕੀਤੇ ਬਾਝ ਆਪਿ ਦਿ
ਤੇ ਨਹੀ ਕੁਛ ਖਿਆਇਆ ॥ ਕਰੇ ਦਾਨ ਕੁਮਾਨੋ ਤੇ
ਰਹਤਿ ਹੋਕੇ ਦਸੁ ਗੁਣਾ ਬੈਕੁੰਠ ਦੇ ਵਿਚ ਪਾਇਆ ॥
ਕਰਨ ਬੰਦਗੀ ਧਰਮ ਸਮੇਤ ਜੇਹੜੇ ਜਸੁ ਚੌਦ ਹੂ
ਲੋਕ ਦੇ ਵਿਚ ਛਾਇਆ ॥ ਬ੍ਰਹਮ ਹਰੀ ਕਰਤਾਰੁ ਦੇ
ਰੰਗ ਰਤੇ ਸਚੇ ਸਾਂਈ ਦਾ ਹਰਦਮ ਖੌਫ ਖਾਇਆ
੨੯ ॥ ਅਲਫ ਆਖਕੇ ਸੱਦਿ ਸੁਣਾਂਇਆਂ ਮੈਂ
ਜੈਸਾ ਆਤਮੇਂ ਵਿਚ ਪਰ ਸਿਧੁ ਮੇਰੇ ਕਹਿਆ
ਸ਼ਬਦੁ ਕਮਾਊ ਜੋ ਆਰੁਫਾਂ ਦਾ ਰਿਧੁ ਸਿਧ ਫਿਰੇ
ਦਿਨ ਰਾਤੁ ਨੇੜੇ ॥ ਦੇਗੁ ਤੇਗੁ ਦਾ ਸੂਰਮਾ ਜਤੀ ਹੋ
ਵੇ ਸਚਿ ਖੰਡ ਮੇਂ ਉਸ ਨੂੰ ਮੋਛ ਘੱਲੇ ॥ ਹੁਕਮ ਨਾ
ਲ ਕਰਤਾਰ ਉਚਾਰਿਆ ਮੈਂ ਕਹਿਆ ਸੁਭ ਅ
ਸੁਭ ਨਾਂ ਬਾਸਿ ਮੇਰੇ ॥ ਜਿਨਾਂ ਇਕ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਅ
ਦ ਕੀਤਾ ਰਿਪੁ ਸਤ੍ਰੂ ਉਸ ਦੇ ਰਹਿਨ ਚੇਰੇ ॥ ਬ੍ਰਹਮੂ
ਹਰੀ ਮਿਸਾਰ ਬਹਾਰ ਸੁਪਨਾਂ ਫੇਰਿ ਆਖਰੀ ਨੂੰ
ਵਿਚ ਖਾਕੁ ਡੇਰੇ ॥ ੨੯ ॥ ਐਆਰੁ ਪਾਇਆ
ਸਹੀਓ ਮੇਰੀਓ ਨੀ ਮੈਂ ਤਾਂ ਦੁਖ ਸਮੁੰਦਰੋਂ ਪਾਰ ਹੋ
ਈ ॥ ਜੇਹੜੇ ਹਦਿ ਨੂੰ ਛੋੜ ਵੇ ਹਦਿ ਹੋਏ ਓਨਾਂ ਮਿਲੇ
ਦਰਗਾਹੁ ਦੇ ਵਿਚ ਢੋਈ ॥ ਵੈਰ ਕਰਨਿ ਨਿ[illegible]

 ਦੇ ਨਾਂਲ ਜੇਹੜ੍ਹੇ ਜੰਤ੍ਰ ਆਪਣੀ ਮੂੰਹ ਤੋਂ ਆਪੋ ਖੋਈ
ਜਤ੍ਰੁ ਜਿਗ ਮਜਾ ਕਰਤਾਰ ਦਾਇਆ ਨਿਜੁ ਦਾਸੁ ਦੀ
ਇਛ ਭਰਪੂਰ ਹੋਈ। ਨਿਜੁ ਆਤਮੇ ਬੁਧ ਉਚਾਰਿ
ਆ ਮੈਂ ਤੀਜ ਬੈਤ ਦੀ ਪੰਗਤੀ ਖਾਜਿ ਜੋਈ। ਬ੍ਰਹਮੁ
ਹਰੀ ਨੇ ਸਹਜਿਓ ਚਾਰ ਕੀਤਾ ਸਰਫੀ ਬੁਧਵਾਰ ਸ
ਪੂਰਨ ਹੋਈ।

ੴ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ।

"ਅਬ ਬਾਰਾਂ ਮਾਹਾਂ ਸੰਤ ਬ੍ਰਹਮੁਹਰੀ ਕ੍ਰਿਤ ਕਾਫ਼ੀ"
ਚੇਤ੍ਰ ਚੜ੍ਹਿਦੇ ਚਿਤੁ ਹੁਲਾਸੁ। ਨਿਸ ਦਿਨ ਰਹਾਂ ਪੀਆ
ਦੇ ਪਾਸੁ। ਅਸਾਂ ਨੂੰ ਕੰਤ ਮਿਲਣ ਦੀ ਆਸੁ। ਮੈਂ
ਨਿਤ ਚਿਤਾਰੂ ਦੀ। ਤੇਰੇ ਬਾਝ੍ਹ ਪੀਆ ਕੁਮਲਾਂਣੀ।
ਪਈ ਬੀਮਾਰ ਮੰਗਾਂ ਨਿਤੁ ਪਾਣੀ। ਮੇਰੀ ਭੁਲ ਗਈ
ਮਾਂਉ ਸਿਆਂਣੀ ਜਮਦੀ ਨੂੰ ਮਾਰਦੀ। ਤੁਸਾਂ ਨੇ ਪਿ
ਛਲੇ ਖੋਜ ਚਿਤਾਰੇ ਕੋਈ ਪੈਂਗਏ ਅਉਗਣ ਭਾਰੇ।
ਸਜਣ ਤੂੰ ਨਾਂ ਕਰੇਂ ਮੇਰੇ ਕਾਰੇ। ਮੈਂ ਨਿਤ ਪੁਕਾਰਦੀ
ਪਿਛਲੇ ਪਾਪਾਂ ਦੇ ਫਲ ਪਾਏ। ਜੇਹੜੇ ਹਸਿ ਹਸਿ ਰੋਜ
ਕਮਾਏ। ਹੁਣ ਤਾਂ ਮਿਟਦੇ ਨਹੀਂ ਮਿਟਾਏ। ਮੇਰੇ ਰੋਜ
ਵਿਚਾਰ ਦੀ। ਬ੍ਰਹਮੁਹਰੀ ਪਿਆਰਾ ਆਵੇ ਮੇਰੇ ਸ
ਭੇ ਦਰਦ ਮਿਟਾਵੇ। ਮੈਨੂੰ ਮੁਈ ਨੂੰ ਆਨ ਜੁਆਵੇ

ਮੇਰੀ ਸੁੰਞੀ ਸੇਜ ਸੇਜ ਬਛਾਵੇ। ਮੈਂ ਨਿਤ ਨਿਹਾਰ
ਦੀ।। ੧ ।ਚੜ੍ਹੇ ਵਿਸਾਖ ਵਿਸਾਰੀ ਪਿਆਰੇ ਸੁੰਞੇ ਭ੍ਰੂ
ਦਣ ਮਹਲ ਚੁਬਾਰੇ। ਚੜ੍ਹੀ ਜੁਆਨੀ ਦੋਇ ਲ
ਲਿ ਕਾਰੇ ਧਾਰਿ ਬਿਚੋ ਸੌਕਣ ਤਾਨੇ ਮਾਰੇ। ਮੈਂ ਨਿਤ
ਨਿਹਾਰ ਦੀ। ਮੇਰੀ ਰਤੀ ਪੇਸ਼ ਨਾਂ ਜਾਂਦੀ ਮੈਂ ਤਾ ਕੂ
ਜ ਵਾਂਗੂ ਕੁਰਲਾਂਦੀ ਮੈਨੂੰ ਦੁਖੀ ਰੈਣ ਬਿਹਾਂਦੀ
ਚਿੰਤਾਂ ਰੋਜ ਹਡਾਂ ਨੂੰ ਖਾਂਦੀ। ਲਾਂ ਬਿਦੂ ਬਿਸਾਰ ਦੀ
ਮੈਂ ਤਾਂ ਕਮਲੀ ਵਾਲ ਇਆਣੀ ਮੇਰੀ ਜਗ ਬਿਚੁ
ਕਗਨਿ ਕਹਾਣੀ। ਖਾਂਦੀ ਅੰਨ ਨਾਂ ਰੁਚ ਹੈ ਪਾਣੀ
ਮੌਜਾਂ ਕਰਦੀ ਸੌਕਣ ਕਾਣੀ ਜਲੀ ਨੂੰ ਜਾਲ ਦੀ
ਜਿਨ ਕੇ ਪੀ ਪਰਦੇਸ ਸਿਧਾਏ ਸਈਂ ਸਬਬੀ ਫੇਰੇ
ਪਾਏ। ਸਈਆਂ ਰੋ ਰੋ ਸਾਲ ਨਿਭਾਏ ਖੁਲੇ ਕੇਸ
ਗਲਾਂ ਵਿਚ ਪਾਏ। ਸਤੀ ਕਰਤਾਰ ਦੀ। ਬ੍ਰਹਮਾ
ਰੀ ਕੰਤ ਨਾਂ ਪਾਇਆ ਕੌਡੀ ਬਦਲੇ ਲਾਲ ਗੁਵਾ
ਇਆ। ਮਾਨਸ ਜਨਮ ਤੈਂ ਖਾਕ ਰੁਲਾਇਆ।
ਅੰਤ ਨੂੰ ਭੁਲ ਭੁਲੇ ਪੰਛੇ ਤਾਇਆ ਹਾਰ ਕੇ ਸਾਰਦੀ
੨ ।ਚੜ੍ਹਦੇ ਜੇਠ ਜਿਠਾਣੀ ਮੇਰੀ ਹਰਦਮ ਤਾਨੇ
ਮਾਰੇ। ਬਗਦੀ ਲੋ ਅਕੱਹਿਰ ਦੀ ਗਰਮੀ ਸੁੱਕ ਗ
ਏ ਹਡੇ ਸਾਰੇ। ਜੇ ਮੈਂ ਜਾਣਾਂ ਅੰਤ ਦੁਖਾਂ ਨੂੰ ਨਿੱਜੇ

ਝੜੇਂਦੀ ਖਾਰੇ ।ਦਿਨ ਤਾਂ ਸਹੀਆਂ ਨਾਲ ਲੰਘਾਏ
ਆ ਰਾਤੀਂ ਗਿਣਦੀ ਤਾਰੇ ।ਜੇ ਤੂੰ ਸਰੂ ਪੁਛੇਂਦਾ ਮੈਂ
ਨੂੰ ਤੈਥੋਂ ਦੂਖਨ ਭਾਰੇ ਆਸਾ ਨਾਮੁਦੀ ।ਸੁੰਣ ਤੂੰ
ਕੰਤਾ ਕੀ ਦਿਲ ਵਿਚ ਤੇਰੇ ਲੋ ਗਰਮੀ ਸੂਕੇ ਚਾਰ ਰੁ
ਫੇਰੇ ।ਮੁਸ਼ਕਲਿ ਰਸਤੇ ਬਾਟ ਬਖੇਰੇ ਸੀਨਾ ਭੁਜ
ਦਾ ਵਾਂਗ ਬਟੇਰੇ ।ਹੰਝੂ ਕਿਰਦੇ ਸ੍ਵਾਸ ਭਰੇਰੇ ਤੁਸਾਂ
ਨੇਂ ਅਜੇ ਨਾਂ ਪਾਏ ਫੇਰੇ ।ਬ੍ਹਮੁਹਾਰੀ ਮੈਂ ਡਰਦੀ ਇੰਦ
ਬੋਲ ਕਬੋਲ ਨਾਂ ਕਹਦੀ ਦੀਆਂ ਬਾਝੁ ਤੁਹਾਡੀ ਬ੍ਰਦੀ
ਸਾਡੇ ਕਦੋਂ ਬਹੋੜੋਗੇ ਦਰਦੀ ।ਰੰਗ ਕੁਸੰਭਾ ਹੋਇਆ
ਜ਼ਰਦੀ ਦੁਖ ਪਏ ਜਿਉਂ ਪੀੜ੍ਹਾਂ ਭਰਦੀ ।ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ
ਆਉਂਦੀਆ । ੩ ।ਚੜ੍ਹਦੇ ਹਾੜ੍ਹ ਹਿਰਾਇਆ ਮੈਨੂੰ
ਦੁਖ ਵਿਛੋੜੇ ਤੇਰੇ ।ਫੂਲੇ ਬਾਗ ਪਕੇ ਸਭ ਮੇਵੇ ਅ
ਵਨੇ ਚੋਰ ਲੁਟੇਰੇ ।ਤਾੜ੍ਹੀ ਮਾਰ ਉਡਾਆਂ ਪੰਛੀ ਕੂਕ
ਕੂਕ ਆਉਨ ਘਨੇਰੇ ।ਹਾਰਿ ਦਮੁ ਨਿਸ ਦਿਨ ਖਿ
ਆਲ ਤੁਸਾਂ ਬਾਲਿ ਹਾਰਿ ਚਰਿਖੇ ਦੇ ਫੇਰੇ ।ਤਿਲੀ
ਅਰ ਤੇਤੇ ਮੋਰ ਜਨਾਬਰ ਆਉਂਣ ਅਜਿਲ ਦੇ ਘੇਰੇ
ਕਿਉਂਕ ਮੈਂ ਲੜ੍ਹ ਛੋੜਾਂ ਤੇਰਾ ਹਸੂ ਦੇ ਲੋਕ ਬਥੇਰੇ ।ਬ੍ਹਮ
ਹਾਰੀ ਕਿਉਂ ਮੋਨੇ ਵਿਸਾਰੀ ਕੀ ਅਉਗੁਣ ਵਿਚੁ ਮੇਰੇ
ਰਾਤ ਦਿਨ ਝੂਰਦੀ । ੪ ।ਚੜ੍ਹਦੇ ਸਾਵਣ ਪਵੇਂ ਫੁਹਾਰ

ਸਹੀਆਂ ਖੋੜ੍ਹਸ ਕਰੇ ਸੀਗਾਰਾ ।ਬਿਜਲੀ ਲਛਕੇ
ਲਖਿ ਲਖਿ ਬਾਰ ਸੀਨਾਂ ਫਟਕਿਦਾ ।ਸਖੀਆਂ
ਹਾਰ ਸਿੰਗਾਰ ਲਗਾਏ ਲਾਗੀ ਭੇਜੇ ਕੰਤ ਸਦਾਏ
ਪਟੀਆਂ ਚਮੁਕਣ ਸੀਸੁ ਗੁੰਦਾਏ ਹੌਸਲੇ ਬਧਕੇ
ਅਧਿਕ ਸੁਦਾਏ ।ਬਦਲ ਖੜਕਿ ਦਾ ।ਨਕ ਵਿਚ
ਬੇਸੁਰ ਖੂਬ ਸੁਹਾਏ ਮਸਤਕ ਬਿੰਦੀ ਲਾ ਚਮੁਕਾਏ
ਸੇਜੀ ਜੌਂਣ ਕੰਤ ਗੱਲ ਲਾਏ ।ਮਸਤਕਿ ਦਮੁਕ
ਦਾ ।ਸਖੀਆਂ ਹਸਣ ਖੇਡਣ ਗਾਵਣ ਮੌਲੀ ਮੇ
ਧੀ ਦਸਤੀ ਲਾਵਣਾ ਜੋੜਾਂ ਵਾਂਗੂ ਪੀਂਲਾਂ ਪਾਵਨ
ਪਾਕੇ ਪੀਘਾਂ ਹੀਘ ਬ੍ਰਿੰਦਾਵਨ ਮੌਰਾ ਮਨਿ ਭਾਣਿ
ਕ ਦਾ ।ਬਮੁਹਰੀ ਮੈਂ ਫਿਰਾਂ ਉਦਾਸ ਸਹੀਆਂ ਕੰ
ਤ ਸਦਾਏ ਪਾਸ ।ਬਿਸੁਰੀ ਕੰਤ ਮਿਲਣ ਦੀ ਆਸੁ
ਵਿਛੋੜਾ ਠਣਕਿ ਦਾ ।੫ ।ਭਾਦੋਂ ਭਾਇ ਗਜਿਬ
ਦੀ ਗਰਮੀ ਦੁਖ ਵਿਛੋੜੇ ਵਾਲੀ ।ਜਾਲਿਦੀ ਸਿੰਚ
ਰੀ ਸਰ ਬਿਨਾਂ ਮੀਨਿ ਜਿਉਂ ਗਮੁ ਖੋਂ ਰਹਾਂ ਸੰਖਾਲੀ
ਬਿਰਹੁ ਅਗਨੁ ਵਿਚ ਆਫਕੇ ਜਰਦੇ ਰੰਗਾ ਪਤ
ਗਾ ਚਾਲੀ ।ਬਾਗਾ ਪਕੇ ਫਲ ਪੰਛੀ ਆਵਣ
ਕਉਂਨ ਹਟਾਵੇ ਮਾਲੀ ।ਸਬਰ ਉਗਾਰਨ ਬੁਲ
ਬੁਲੇ ਤੋਤੇ ਕੋਇਲਾਂ ਕੂਕਿ ਤਾਲੀ ।ਬੁਮੁਹਰੀ

ਦੋਵੇਂ ਹਥਿਆਰਾਂ ਮਸੁਤਕਿ ਧਰਤਿ ਹਥਾਲੀ।ਮਿ
ਲਣੰ ਨੈ ਤਰਸੁ ਦੀਆ। ੬ ।ਅਸੂ ਆਸੁ ਕਰੂ ਗੁਰ
ਪੂਰੀ ਕੰਤ ਮਿਲਾਵੇ ਮੈਨੂੰ।ਤੇਰੀ ਖਾਤਰ ਕਾਗੁ ਉ
ਡਾਵਾਂ ਔਸੀ ਪਾਵੇ ਪੰਧ ਤਕਾਮੈਂ ਦਰਗਾਹਿ ਸੁਣਾ
ਵਾਂ ਕੈਨੂੰ ਹੋਇ ਨਿਰਾਸੁ ਫਿਰਾਂ ਜਗੁ ਸਾਰੇ ਨਹੀ
ਖਬਰਿ ਅਸਾਡੀ ਤੈਨੂੰ।ਕਤਿੰਣ ਊਨਿ ਦਰੇਸਾਂ
ਮੰਗਾਂਣ ਨਾਂ ਮਿਲ ਦੇ ਖਾਸੇ ਨੈਨੂੰ।ਜੋ ਮੈ ਕੀਆ
ਸੋ ਮੈ ਪਾਇਆ ਕੀ ਦੇਆਂ ਦੋਸ ਤੁਸਾਂ ਨੂੰ।ਬ੍ਰਹਮੁ
ਹਰੀ ਜੋ ਨਾਂਰ ਪਤ ਬਰੋਤ ਸੋਈ ਕੰਤ ਮਿਲੈ ਨੂੰ।ਨ
ਮਸੂਖਤ ਰਨ ਨੂੰ। ੭ ।ਕਤਿਕ ਕਰਮੁ ਭਲੇ ਕਾਰ
ਘਾਰੇ ਸੰਤਾ ਸੰਗ ਨਿਵਾਸਾ।ਜਗਤੁ ਬਿਸੇਰ
ਕਲ ਪਾਤਿ ਸੁਪਨਾਂ ਬੁਤ ਪਾਂਣੀ ਮਾਧਿ ਪਤਾਸਾ
ਆਰਫ ਲੋਕ ਬਜੁਰਗ ਬਤਾਵਨਿ ਤੂੰ ਨਿਹਚੇਜਾਂ
ਣ ਨਾਂ ਹਾਸਾ।ਲੈਂਦੇ ਸ੍ਵਾਸੁ ਧਾਣੀ ਗਿਣਮੰਨਹੀ
ਘਟ ਬਧਿ ਤੋਲਾ ਮਾਸਾ।ਪੂਰਬ ਕਰਮੁ ਬੀਜ
ਫਲੁ ਭੋਗੰਣ ਤੂੰ ਤਿਆਗੁ ਪਰਾਈ ਆਸਾ।
ਬ੍ਰਹਮੁ ਹਰੀ ਸਤਿ ਸੰਗਤੁ ਕਰਲੈ ਸੁਰਗੁ ਚੋ ਹੋਜੂ
ਬਾਸਾ ਭਰੋਸਾ ਰਾਮਦਾ।। ੮ ।ਮਘਰ ਮਰਨ
ਭੁਇਆ ਬਿਨ ਮਾਹੀ ਪੀੜ ਹਡਾਂ ਨੂੰ ਖਾਂਦੀ।

ਪੰਡਿਤ ਜੋਸੀ ਵੈਦੁ ਬੁਲਾਏ ਕਰਕੁ ਕਲੇਜੇ ਪਾਂਦੀ।
ਬਿਰਹੁ ਮੰਜੇ ਦੇ ਪਈ ਹਮੇਸ਼ਾ ਬਹੁਤ ਨਿਹਾਇਤ ਮਾ
ਦੀ। ਕੋਈ ਜਾਕੇ ਸਾਰਿ ਲਿਆਵੇ ਦਿਆਂ ਬਰਾਬ
ਰ ਚਾਂਦੀ। ਤੂੰ ਦੇਹ ਦਿਲਾਸਾ ਪ੍ਰੀਤਮੁ ਮੇਰੇ ਮੈਂ
ਇਸ਼ਕ ਨਦੀ ਤਰੁ ਜਾਂਦੀ। ਡੁਬਾਮਾਂ ਡੋਲ ਪੀਆ
ਬਿਨ ਫਿਰਦੀ ਮੈਂ ਨੈਂਣੀ ਨੀਰ ਬਹਾਂਦੀ। ਬ੍ਰਹਮੁ
ਹਰੀ ਕੋਈ ਦੇਹ ਸੁਨੇਹਾ ਮੈਂ ਚਰਨੀ ਸੀਸ ਨਿਬਾਂ
ਦੀ॥ ੯ ਚੋਹੁ ਪਕਾਰਾਂ ਵਾਂਗੁ ਖੀਸੀਹੇ ਸ੍ਵਾਤ ਬੂੰਦ
ਦੀ ਪਿਆਸਾ। ਨਜਰੂ ਸੇਜ ਸੂਲੀ ਦਿਸ ਆਵੇ
ਛੇਰ ਵਾਂਗੁ ਭੈ ਖਾਸਾ। ਜਮੁਦੀ ਬਰਫੁ ਜੁਲਮਦੀ
ਸਰਦੀ ਮੇਰਾ ਧੁਖ ਧੁਖ ਉਠ ਦਾ ਪਾਸਾ। ਛਾਤੀ
ਨਾਂਲ ਪਆਲਾਂ ਗੋਡੇ ਮੇਰੇ ਸਾਰੇ ਅੰਗ ਠਰਾਸਾ
ਕਰ ਕਰ ਯਾਦ ਪੀਆ ਨੂੰ ਰੋਂਦੀ ਰੱਤ ਸਰੀਰ ਸੁਕ
ਸਾ। ਫੇਰੀ ਵਾਹਿ ਦਲੀਲ ਉਜਾੜੀ ਹੁਣ ਦੇਸ
ਕਿਸੇ ਉਠ ਜਾਸਾਂ। ਦੇਸੁ ਬਿਦੇਸੁ ਫਿਰਾਂਗੀ ਵਾਂ
ਊਦੀ ਜੋਗੀ ਭੇਸ ਬਿਨਾਂਸਾ। ਬ੍ਰਹਮੁ ਹਰੀ ਕਲੀ
ਖਿਲੂ ਲਾਂਦੀ ਮੇਰੇ ਨੇੜ੍ਹੇ ਕੋਨੁ ਢੁਪਿਆਸਾ ਕਿਤੁ
ਬਿਨ ਰੁਲ ਮੂਈ॥ ੧੦ ਆਪੁ ਮਹਾਤਮ ਸਾਡਾ
ਸਹੀਓ ਪੀਆ ਬਿਨੁ ਬਿਰਥਾ ਜਾਂਈ। ਜਾਬਪੀ

ਆਂ ਦਾ ਦੋਇ ਪ੍ਰਮੇਸੁਰ ਮੰਨੇ ਦੀ ਇਛ ਪੁਜਾਈ
ਨਾਲ ਪੀਆ ਹਮੁ ਸੰਗ ਸਖੀਆਂ ਦੇ ਜਾਇ ਤ੍ਰਿ
ਬੇਣੀ ਨਾਂਈ। ਜਨਮੁ ਜਨਮੁ ਦੇ ਪਾਪ ਕੁਮਾਏ
ਅਬ ਹਉਂ ਤੁਰਤੁ ਮਿਟਾਈ। ਲਖ ਚੁਰਾਸੀਹ
ਜੂਨਾਂ ਪ੍ਰਾਣੀ ਫਿਰ ਫਿਰ ਪਛੋਤਾਈ। ਹੋਇ ਨਿ
ਵਾਸੰਦ ਮੈਂ ਤਜਿ ਬੈਠੀ ਸੇਜਾਂ ਲੇਫ ਤੁਲਾਈ।
ਬ੍ਰਹਮੁਹਰੀ ਜੋ ਨਾਰ ਵੇਹਾਂ ਗੁਣ ਮੇਰੇ ਕੰਤ ਨਾਂ ਭਾ
ਈ। ਧ੍ਰਿਗੁ ਹੈ ਨਾਮੁ ਬਿਨਾ। ੧੧ ।ਚੜ੍ਹੇ ਮਹੀਨੇ
ਫਗਣ ਰੋਜ ਮੈਂ ਉਡੀਕਦੀ ਘਰ ਆਏ ਸਜਣਾ।
ਦੁਖ ਵਿਛੋੜੇ ਵਾਲੇ ਸਰੀਰ ਮੇਰੇ ਸਭੇ ਭਜਿਣਾ।
ਚਿਰੀ ਵਿਛੁੰਨੇ ਅੱਜ ਮਿਲੇ ਅਸਾਂਨੂੰ ਨਿਤੁ ਉਠਿ
ਸੀਨੇ ਲਗਣਾ। ਸਖੀਆਂ ਮਿਲ ਕਰ ਖੰਡਣ
ਰੋਗੀ ਪੀਆ ਪ੍ਰਦੇਸੀ ਸੰਗੁਣਾ ਆਰੁ ਸੀਗਾਰ
ਲਗਾਇ ਪੀਆ ਨੇ ਅਤਰ ਫੁਲੇਲ ਹਥ ਕੰਗਣ
ਦੇ ਪ੍ਰਬਾਹਿ ਰਹਿੰਣ ਖੁਦ ਮਸੂਤੀ ਖੈਰ ਖੁਦਾ ਤੇ
ਮੰਗਣਾ। ਬ੍ਰਹਮੁਹਰੀ ਤੂੰ ਹਰਿ ਜਪ ਪਿਆਰੇ
ਦੂਤ ਧਰਮ ਰਾਇ ਦੇ ਕੰਬਣਾ। ੧੨ ।ਚੜ੍ਹੇ ਦੇ ਲੈਂਦੂ
ਲੱਗੀ ਗਲਿ ਪ੍ਰਾਣੀਆਂ ਦੇ ਆਸਾਂ ਸਾਡੀਆਂ
ਸਾਰੀਆਂ ਪੂਰੀਆਂ ਨੀ। ਬਰਤਨ ਮਾਂਜ ਦੇ ਇਥੇ

ਕਾਰ ਸੋਈ ਕੀਤੀ ਦਿਆਂ ਸਜਣਾਂ ਨੂੰ ਪਕਰੂਰੀ
ਆਂਨੀ॥ ਤਿਵੇਣ ਸੇਕ ਸਹੀਆਂ ਛੋਪ ਤਿਆਰ
ਕੀਤੇ ਫਿਰਨ ਹਸੂਤਣੀ ਵਾਂਗੂ ਸੰਧੂਰੀਆਂ ਨੀ
ਸਕੇ ਪੀਆ ਦੇ ਨਾਲ ਮਿਲਾਪ ਸਾਡਾ ਹੋਰ ਸਭੁ
ਗਲਾਂ ਏਥੇ ਕੂੜੀਆਂ ਨੀ॥ ਜਗ ਭਾਲਦਾ ਰੋਜ
ਹੈ ਸੁਖ ਪਿਆਰੇ ਮੈਂ ਸੂਣਦੀ ਲਿਤੂ ਭੇਗੂ ਆਂਨੀ
ਬ੍ਰਹਮਹਰੀ ਨਾਰ ਨੇਕ ਬਖਤਿ ਬਿਰਲੀ ਹੋਰ ਫਿ
ਰਨ ਘਨੇਰੀਆਂ ਸੂਰੀਆਂ ਨੀ॥ ਬਾਰਾਂ ਮਾਸਾ
ਬਾਰਾਂ ਸੰਪੂਰਨ॥ ਕਬਿਤੁ॥ ਸਰੂਪ ਦਾਸ ਜੇ ਮਹਿ
ਤੁ ਗੁਣ ਗਾਂਵਦਾ ਬੇਅੰਤੁ ਨਾਲ ਸੋਭੁ ਦੇ ਨਿਜੰਤੁ
ਰਦਿ ਜਿਨੇ ਛਬ ਲਾਈ ਹੈ॥ ਸਜੇ ਸੀਸੁ ਤੇ ਜਨੂਾ
ਠ ਪੇਰ ਸੋਭਦੀ ਖਿੜਾਂਉ ਲੋਕ ਰਖਦੇ ਨਿ ਭਾਉ
ਸੋਹੇ ਦਾਮਨੀ ਸਮਾਨੁ ਤਮੋਜੇ ਜੀਰ ਚਮਕਾਈ ਹੈ
ਸੋਹੇ ਚੋਪ ਫੁਲ ਕਾਰੀ ਜਿਉ ਗੁਲਾਬ ਖਿੜੀ ਕਿ
ਆਰੀ ਲਗੇ ਸਭ ਨੂੰ ਪਿਆਰੀ ਲੀਲਾ ਉਚਰਸੁ
ਨਾਈ ਹੈ॥ ਬ੍ਰਹਮਹਰੀ ਦਾ ਹੈ ਜਸ ਸੋਹੇ ਚੰਦ੍ਰਮਾਂ
ਜਿਉ ਨਿਸ ਪ੍ਰਤਮਾਤਾ ਨੂੰ ਜਿਉ ਦਿਸੁ ਤਿਉ ਅਸਾਂ
ਦਾ ਸੁਖ ਦਾਈ ਹੈ॥॥ ਕੋਰੜਾ ਛੰਦ॥ ਇਕ ਰੋਜ
ਯਾਰ ਨੂੰ ਉਥੀਕਾਂ ਖਲੀ ਮੈਂ ਅਰੁ ਜਾਂਉਗੀ ਬਿਰਾ

॥ਦੋਹਿਰਾ॥ ਬ੍ਰਹਮਹਰੀ ਨਿਜ ਨਾਮ ਹੈ ਗੁਰ ਦਰਿ ਕੰਡੂਣੇ ਵਾਲਾ॥ ਮਥਰਾ ਦਾਸੁ ਗੁਰ ਕੂਨ ਕੀ ਨਿਸ ਦਿਨੁ ਬਾਂਰੂ ਵਾਲਾ॥ ੫੫

ਗੁਨਾਂ ਦਿਖਾਲੀ ਦਿਤੀ ਤੈਂ ਯਾਰਾਂ ਦਾ ਬਿਛੂਨਾਂ
ਮੈਨੂੰ ਅਜੁ ਮਿਲਿਆ ਤੇਰੇ ਬਾਝ ਮੇਰੇ ਪਿਆਰੇ
ਜੀ ਹਮਾਰਾ ਹਿਲਿਆ ਔਰ ਦੇਸੁਤ ਦੇ ਮਿਲੇ ਤੇ
ਜਗਤਿ ਸ਼ਾਦੀਆਂ ਘਨਿ ਸਜਿ ਤੇ ਚੁਕੋਰੁ ਮੋਰ
ਪ੍ਰੀਤੁ ਬਾਧੀਆਂ ਮੇਰੀ ਆਸੁ ਤਾਂ ਪੁਜਾਈ ਸਾਂ
ਈ ਪੂਰੇ ਸਚੇ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਮਾਇਆ ਸੀ ਰੋਲ ਕੇ ਤੇ
ਸਾਰ ਕਢੇ ਨੇ ਏਹੋ ਜਿੰਦ ਤੇ ਸਰੀਰੁ ਚੰਦ ਰੋਜ
ਰਊ ਦੇ ਜੈਦੇਂ ਉੜਨੂ ਏ ਭੋਰੁ ਦੋਇ ਅਕੇਲੇ ਪ
ਊਂਦੇ ਬ੍ਰਹਮਹਰੀ ਤਾਂ ਬਿਤਾਏ ਜਗੁ ਜਨੁ ਸੁਪ
ਨਾ ਬਾਝੁ ਰਾਮੁ ਨਾਮ ਬੰਦਗੀ ਕਿਤੇ ਭੀ ਸੁਖ
ਨਾ ਕਿਬਿਤ੍ਰਾ ਮੇਰਾ ਪਿੰਡ ਰਾਜੇ ਮਾਜਰਾ ਫਿਲੌਰੀ
ਪਾਸ ਮਸ਼ਹੂਰ ਬੰਦਾਲੁ ਤੇ ਫਿਲੌਰ ਜਹਾਂਗੀਰ ਕੋਲੁ
ਬਸੁਦਾ ਕਿਕਰਿ ਵਾਲੁ ਤੇ ਬਿਹੋਰੁ ਭੋਲੁ ਉਸ ਦੇ ਨ
ਜੀਕ ਫੇਰੂ ਹੋਰੁ ਪੇ ਧਨੀ ਗਿਰਾਂਉ ਕੋਲੁ ਬਗਾਰੇ ਧਾਜਿ
ਦਾ ਔਰ ਮੈ ਸੁਣਿਆਂ ਪੀਨਾਂ ਵਾਲੁ ਨੂੰ ਰਲਾਵਾਂਨਾਂ
ਲਭੇ ਨੀ ਕੇ ਗਰਾਮ ਦੇ ਪਿਛਾ ਪ੍ਰਭ ਮੈਂ ਵਸੁ ਦਾ
ਬ੍ਰਹਮੁ ਹਰੀ ਕੀ ਸੁਣਾਂਵੇ ਨਰ ਨਾਰ ਸੋਭਾ ਪਾਵੇ ਬ
ਸੇ ਜੋ ਹਮੇਸ਼ ਤਾਂ ਤ੍ਰਿਆਸੁ ਦਾਖਲ ਸੁਦਾ ਦੋਹਿਰਾ ॥
ਨਾਵਾਂ ਮੇਰਾ ਜੋਰ ਪੁਰ ਬਸੀ ਸਿਆਣਤ ਜਾਨੂੰ ਆਰ
ਗਰਿ ਬਿਹੂ ਤਸੀਲੁ ਹੈ ਪਟਿਆਲਾ ਰਿਆਸਤ ਮਾਨੂੰ ਸੀਂਪੁਰ ॥

ਦੋਹਰਾ ॥ ਤੂਹੀ ਸਿਰਦੀ ਲਾਮ ਧਰੁ ਉਨੀਸੁ ਸਤ ਬੰਸ਼ ਸਾਲੁ ॥ ਬ੍ਰਹਮੁਹਰੀ ਲਿਜ ਤੂ ਛਮਤਿ ਬੁਧ ਜਨ ਲੇਪ ਰਿ ਸੰਭਾਲੁ ॥